

4

Tak jsem tady! Kdo? Přece já! Ten, o kom je tahle knížka! Ale ne, já vím, že to tak úplně není, to bych si moc fandil. Tahle knížka je sice trochu o mně, ale hlavně je o vás. Ano, přesně tak, tahle knížka je i o tobě!

Jsem totiž ten, kdo vám chce poradit, jak na sebe dávat pozor. Jsem ten, kdo vás chce naučit řešit situace, se kterými si sami nevíte rady. A že se do něčeho, co je nepříjemné, ale hlavně často i dost nebezpečné dostat můžete, to mi klidně věřte. On se do něčeho nemilého dostane občas každý.

A tak si pojd'te číst o tom, jak pomáhám dětem, které nějaký problém mají. Přitom se dozvíte, jak různé nebezpečné situace správně řešit. Když se do některé potom dostanete, budete už vědět, co je třeba udělat a co naopak vůbec nepomáhá. Řešit se dá všechno, to je jasné, jen je třeba vědět **JAK**.

A právě pro tohle JAK jsem za vámi přišel.

5

Musím vás upozornit na svoje úžasné hodinky! Vždycky mě včas upozorní na to, že právě teď někdo potřebuje moji pomoc. Tyhle hodinky mají ale ještě jednu drobnou specialitku. Je to takový nenápadný a docela prťavý hledáček, kterým se můžu kdykoli kamkoli podívat. Mezi námi, takový hledáček není nic moc úžasného, namontují vám ho do hodinek už ve třetí třídě agentské školy. Tam má ale jedno omezení. Nedá se jím nakukovat do učebnic a sešitů, to aby vám nemohl pomáhat při diktátech, písemkách a jiných agentských testech. To říkám jen, abyste věděli, že ani my agenti jsme to neměli ve škole vždycky snadné.

Ale teď se do speciálního hledáčku na hodinkách dívám a vidím, žezoologická zahradavypadá klidněstanice autobusutam se taky nic neděje ...a tadyjejej v parku ve městě si dala sraz skupinka dětí. Nechci nic přivolávat, ale něco mi říká, že by tam mohlo k něčemu dojít. Chcete se tam taky podívat? Prosím.....

A tím otevíráme první kapitolu, která se jmenuje dost strašidelně, ale vy se přece nebojíte, takže to můžeme spustit:

PŘEPADENÍ

NĚKTERÁ SETKÁNÍ
NÁM S JISTOTOU
STRACH NAHÁNÍ

Uprostřed docela velikého parku je louka obklopená hustými keři a vysokými stromy. Právě po téhle louce jde teď partička dětí.

„Mates, slyšíš, tak dělej! Jdeme sem kvůli tobě a ty nic“, naléhá na kamaráda Roman a unavená Maruška se k němu hned přidá:

„Já už fakt nemůžu! Jestli z tebe nic nevyleze, tak to ře-kni rovnou.“

Mates se zastaví a rozhodí rukama.

„Jste dost netrpěliví. Ale když jinak nedáte, tak koukně-te...“, a Mates ukáže do koruny nejvyššího stromu:

Inka se zasměje.

„Dobrý, lípa. Budeme otrhávat bylinky?“

Ale Mates zakroučí zoufale hlavou.

„Copak nevidíte, že právě tenhle strom, je pro můj plán naprosto ideální?“

Malá holka, která se jmenuje Pepina, se zašklebila:

„To ho jako budeme zalejvat?“

Mates došel rázným krokem až ke kmeni stromu, na kte-rý ukazoval.

„Jste normální paka! Vidíte ty ideálně rostlý větve?!?“

Ostatní se už taky pomalu doloudali pod obrovský strom, podívali se do jeho koruny, ale stejně pořád nic ne-chápali.

„Budeš šplhat nahoru?“ napadlo Romana a Matesovi nezbývalo, než aby konečně vyzradil, co má za lubem.

„To taky, ale hlavně si tam vynesu pár prken, čímž vy-tvořím podlahu.“

„Aha, rozhledna!“ zajásala Maruška.

„Žádná rozhledna! Něco mnohem víc! Tajnej pokoj nebo klubovna, kterou nikdo nenajde, prostě něco!“